

נכש האקדמיה

כינוס מיוחד דחסידי ברסלב
"שומרים על פך השמן"

להשמר מסכנות האורבות בעבודה ובלימודי מקצוע
- ביום א' נר א' דחנוכה כ"ה כסלו תש"פ -

חשיפה מחרידה

עדות מכלי ראשון,

כִּדְתִי מחוגי המזרחי, ועל פניו לא היה נראה שיש כאן איזה דופי, אלא שגם ללא כוונות זדוניות (לכאורה) נתקלנו בכמה וכמה מוקשים והשפעות זרות.

אציג כאן כמה דוגמאות.

בעולם האמנות אחד מהיסודות החזקים, יותר מאשר עצם הציור ואיכותו, ערך היצירה עולה כל שייחוסו של האמן גדול, וייחוס משמעותו אורחות חייו, והשתלשלות הגעתו וקשריו לעולם האמנות.

לשם כך הוא הביא לנו "כתבת דיוקן" על מורו האמן מתוך עיתון חילוני, בו מתוארים בהרחבה חייו והליכותיו של הלה, אין צורך לפרט יותר מדי, אבל המבין יבין כי כתבת סיפור חיים של חילוני מצוי, הכולל נישואיו וחייו היומיומיים, לא יימלט מזבל וטינופת במהלך הכתבה (גם כשהתמונות צוננרו)

בכתבה מתאר האמן את סדר יומו בעולם האמנות, כשהעולה בביורר מבין השורות - ניתוקו המחולט מאורח חיים של יהודי השזור בכל עת בסדרי תורה ותפילה וכדו'.

בסיום הכתבה מנסה האמן לשווק את אורחות חייו ואת התרבות שלו.

בעת לימוד תורת צבעים, הנוגעים לגבי נופים וכדו', הביא המורה דוגמאות מטיווליו שבתוכם היו שזורים

אברך יקר מאנ"ש היקרים מסלתה ומשמנה של היהדות החרדית, שמודעה תמימה שפרסם המתנ"ס לקחה אותו למחוזות רחוקים, עד שכפסע היה בינו ובין התהום שנפערה לרגליו, רק אודות לפעילות הענפה נגד מסעות השמד שהחלה בשנה האחרונה הבין האברך היקר כי התמודדותו עם המפגעים לא תועיל זמן רב ועליו לברוח כבורח מפני אש.

וכה דבריו:

השי"ת חנן אותי בחוש ציור, והתחום משך אותי, יום אחד אני רואה מודעה בעלון פרסום שכונתי כי במתנ"ס בשמואל הנביא מתארגן קורס ציור, לפי פרטי המודעה והנושאים הנלמדים, הדבר עניין אותי והחלטתי לפנות אליהם.

כדי לקבל מושג על הפיתוי, שהגיע לפתחי, יש לדעת כי בדרך כלל מחיר לימוד בקורס כזה הוא 200 ₪ לשעה, כאן הוצע לנו לקבל את הקורס במחיר 150 ₪ לחודש, הכולל 3 שעות לשבוע, בנוסף לכל החומר הנדרש לציור, שהמתנ"ס מספק בחינם, אין ספק שהדבר למי שמצוי בתחום - מאוד מפתה.

הגענו לקורס הציור, ושם היה לנו מורה שהיה נראה

נאע
האקדמיה

דרמטיות ממטלפת

לא לבעלי לב רגיש.

ההצעה היתה, כי מאחר ובמסגרת הלימודים במתחם הקטן בו היינו אין את התנאים ואת הכלים המתאימים להתקדם כראוי בסולם האמנות, ולכן הוא מציע לנו – לא כחיוב אלא כהצעה – שפעם בחודש נבוא למתחם מיוחד במקום פלוני בליל שישי (הערת המערכת: מטעמים שיובנו בהמשך העדפנו להשמיט את שם המקום), ושם נקיים קורס מיוחד וקידום האמנות שלנו למקצועי יותר, ושם אם יהיה מספיק מעוניינים נוכל לקבל 'חלל' מיוחד (חדר מיוחד לציור הכולל את התנאים הדרושים) לביצוע העבודות שלנו למשך 24 שעות, יש לציין כי – לחובבי ציור – זו הצעה מפתה מאוד.

אני שמעתי על מיקום המתחם הזה ומיד הרגשתי לא טוב עם זה, אמרתי לו שלא נראה לי שאוכל להצטרף לזה, אז הוא הגיב לי כדברים האלו: "לא אוכל לחייב אותך לבוא, אבל תדע לך שלטובתי האישית אני מעוניין שתבוא, מפני שהמשכורת שמשולמת לי היא על תנאי שאביא אתכם לשם, כי זו היא מטרת ה'קורס'!!!"

[יש לציין כי אותו מבנה כולל בתוכו מגוון של לא פחות מ-15 פעילויות שונות משלל ארגונים שאין הגליון סובל לדבר עליהם מרוב מיאוסם, כאשר המכנה המשותף בין כולם הוא לשנות את פני החברה לרעה כמובן,

פרטים שאינם מתאימים למסגרת חרדית – בלשון המעטה.

בתוך דבריו פלט באחד השיחות שלפי דעתו אין שום הבדל בין חילוני לחרדי, כי אם בלבוש... (רח"ל)

כשלמדו על ציור דמויות, הוא מתח ביקורת על כך שהחרדים נוטים לצייר את דמויות החרדים בצורה נאה ומכובדת ואת החילונים בצורה מזלזלת.

באחד השיעורים הוא הביא שלל ציורים עתיקים מלפני מאות שנים, הוא אמר שהוא סינן רק את הראויים והטובים, אבל כשעברנו על הערימה נפגשנו בהרבה תמונות שנוגדות את ערכי הצניעות.

באחד ההזדמנויות הוא הסביר שלימודי האמנות בפרט 'דמויות' כמובן כוללים גם דמויות נשים, אלא שהוא נמנע מללמד על חלק זה, מאחר ו"גם ל'מזבח – האמנות' יש גבולות..." – כך נפגשנו בארס הטמון בגישה החילונית לאמנות, כשהדבר הוא מושא 'אלילי'.

...

עם כי באופן אישי יתכן שהצייר לא התכוון לפגוע ביהדותנו במודע, אבל מההמשך יובן כי מטרת הקורס היתה בוודאי למטרה זו. היה זה אחרי שהתקדמנו שלב אחרי שלב בקורס, והנהגה יום אחד הגיע הצייר ובפיו הצעה מפתה מאין כמותה.

ולחזק את היאחזותם של הנושרים החרדים בחברה החילונית, כפי שיסופר מעט לקמן]

אודה ואבוש, בשעתו לא שמתי לב לסכנה שבעצם ההצעה, ולא הייתי ערני מספיק שאם הם כה להוטים להביאנו לשם, הרי שטמון שם מוקש...

הסכמתי – בלא חשק – לנסות לבוא ולראות.

הגעתי בליל שישי למתחם, יחד עם הקבוצה החרדית, שם חולק צ'ולנט וקוגל וכל האוירה היתה בנוסח של בילוי וצוותא וכו'.

הוסבר לנו כי הבנין מיועד לפעילויות שונות בתחום האמנות ועבורינו ייועד ה'מקלט' של בנין, שם נוכל לשהות בהפרדה מלאה ובאווירה המתאימה לחרדים.

כדי להגיע למקום שנועד עבורינו היה עלינו לחצות את הבנין ומיד בכניסתי שמתי לב שהמקום שורץ טינוף ולכלוך ואין המקום ראוי ליהודי כשר לדרוך שם רגליו.

אבל – לצערי – נכנסתי, בחדר בו היינו עלינו לצייר 'מודל' שהועמד באור וצל מסוים כנהוג, ה'מודל' היה אדם חילוני בפרצוף מגושם ושפל במיוחד שהתיישב מולנו כיפסל' דומם, וכך היה עלינו לצייר את הדמות הזאת, כשעלינו להתבונן בו ובכל חלק ותנועה מדמותו – ללא ספק היתה בזה מטרה לחרוט את דמותו בליבנו (כולנו היינו חרדים...).

אבל מלבד זה לא היה נראה משהו חריג ומסוכן, והחלטתי לבוא שוב בחודש הבא.

כאן מגיעים אנו לעומק הרפש של העדות, ומניחים אנו כי הקורא הנבון יבין כי היינו מנועים מחמת טוהר הגליון לפרט פרטים מדוייקים ביותר כפי שסופר לנו מפי האברך, ומה שכתבנו הוא אחרי צנזור והשמטת פרטים שונים ככל שידינו מגעת, כאשר לנגד עינינו עומדת נחיצות פרסום הדברים לציבור היקר למען יידע הקהל וישפוט לאן מובילים אותנו הדואגים לקהילה ופטרוניה תחת חסות 'מרכז קהילתי' מתנ"ס וכיו"ב.

...

בחודש הבא, כשהגענו לאותו מקום מפוקפק, הודיעו לנו 'בצער' כי היות ובמקלט שיועד עבורינו מתקיימים שיפוצים, ע"כ לא נוכל היום לערוך שם את עבודתנו, ומחוסר מקום נאלצנו לערוך את מלאכתנו באכסדרת הכניסה למבנה, שהיה ספק 'לובי' ספק חצר.

מקום זה היה המבוא המרכזי לכל הזוהמה ששררה במקום, כל המשתמשים בבנין, שכאמור היו ריכוז של עשרות ארגוני לכלוך –

חלפו ועברו דרך אותו לובי, זאת מלבד הפלטפורמות ששוכנו באותה קומה שריכזו את הגועל והצחנה השפלה ביותר, ושם הוכן עבורנו מקום כאשר לא ימלט מלהפגש בהם בסקירת עין...

הקורס התחיל כרגיל בצ'ולנט וקוגל ושיחות מרעים, בשלב מסויים שמעתי קול שירה מהקומות העליונות, היתה זו שירה חסידית ומרגשת בשירים עתיקים כובשי לב, לפליאתי מהיכן באה השירה הזאת במקום חילוני מוצהר, נעניתי כי אלו הם קבוצת 'נושרים' שמתכנסים כאן תחת מטריית אחד הארגוניים ששוכנים במבנה, ומאחר והם מתקשים למחוק את הטעם הטוב והנעים שנותר חרוט נפשם מימי קדם הם כעת מבליים ב'ליל-שישי' באותו סגנון נוסטלגי... (כאן נמנענו מלהרחיב ולפרט יותר על אותה התכנסות מהסיבות האמורות).

והאמת אודה כי היה עלי להתחזק בכוחות ברזל לבלי להציץ לפחות פעם אחת באותו חדר, מאחר וידעתי כי טמון כאן מוקש מוות.

בשלב מסויים הגיע ל'חלל' שלנו אחד מאותם נערים שהצטרף לצייר עמנו, ותוך כדי כך (במסגרת האווירה ה'ליל-שישית') פטפט וסיפר על עצמו, ומענין לענין הגיע לפטפט על 'זקנו' המגודל שבעצם הוא היה כבר אמור לא להיות, אלא שמחמת סיבה מסויימת הוא עדיין נשאר עטור בו, אבל לא יארך הזמן וגם הזקן ילך בעקבות שאר חלקי היידישקייט' שהשיל מעצמו, והוא כבר מחכה להרגע המיוחל (רח"ל).

איש מהנוכחים לא מחה בו ולא סתם את פיו, הרי היתה זו אוירת 'צוותא' כאמור, רק התפתחה שיחה סביב ה'זקן' יתרונותיה וקשייה וכו' וגם המורה שלנו הצטרף לחילופי הדעות בנושא.

והשירה ממשיכה וגוברת ו... מושכת.

בתוך כך היו שם עוד 'מקרים' שונים שמחמת טוהר הגליון אנו מדלגים עליהם.

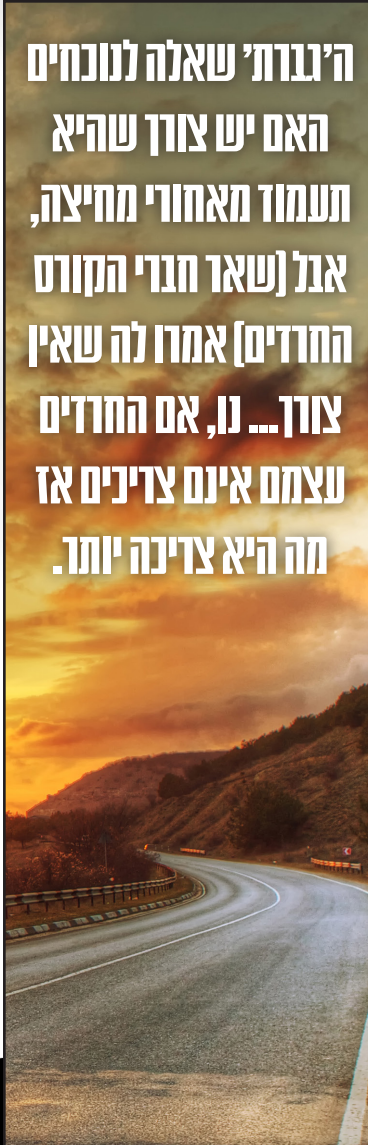
בחודש השלישי שוב הגענו למקום, ואז נאמר לנו כי 'לצערם' שוב לא יוכלו להיות במקלט (שייועד מלכתחילה עבורנו כדי שנוכל להיות במקום נפרד מההמולה הכללית ששוררת במקום שגם לפי הבנתם אינו מתאים לאווירה חרדית), וזאת עד להודעה חדשה. ובניתיים עד שימצאו עבורנו פינה מתאימה נמשיך לעבוד כבחודש הקודם באותו לובי.

כמובן שגם באותה 'ליל שישי' שמענו את השירה מאחד החדרים הסמוכים, ועד עכשיו מודה אני להשי"ת שנתן בי כוחות ברזל להתגבר על הפיתוי והסקרנות לחטוף הצצה חטופה לאותו חדר.

באותו ליל שישי היתה לנו 'הפתעה' כאשר הגיעו לביקור משלחת כבודה של אישים נכבדים רמי דרג מצמרת השלטון שבאו להתרשם בעצמם על התופעה ה'מרנינה' (לטעמים) שהתגבשה לה קבוצה חרדית ללימודי אמנות, ועוד במרכז זה...

אלא שהם הבינו את הרגישות

**היגודתי שאלה למונחים
האם יש צורך שהיא
תעמוד מאחורי מחיצה,
אבל [שאר חוגי הקורס
החרדים] אמרו לה שאין
צורך... נו, אם החרדים
עצמם אינם צדינים אז
מה היא צדינה יותר.**

**נגע
האקדמיה**

”...אודה ואבוש, נשעתו

לא שמתי לב לסכנה
שנעצם ההצעה, ולא
הייתי ערוי מספיק שאם
הם נה להוטים להניאנו
לשם, הרי שטמון שם
חוקש...”

כבר להיכנס, אלא שהגברים עדיין נשארו בפנים כדי לשוחח בינם לבין עצמם בנושא המשותף סביב עבודתם ומטבע הדברים הציגו את עבודות האמנות שעבדו עליהם משך חודשים ארוכים והראו אחד לשני את עבודתו כרגיל.

והנה הנשים כבר לא יכלו להתאפק, ונכנסו לחדר כשהגברים עודם עסוקים בהצגת פרי עבודתם בינם לבין עצמם, והנשים - כדרך של נשים - הצטרפו ג"כ לעיין על העבודות מתוך סקרנות והתעניינות, ולאט לאט כבר הרגישו גם בנוח להביע את עמדתם ואת התרשמותם מיופי עבודה, וכו'. לציין על הסדררות של החרדים תוך כדי תשוקה והתחברות לתעבה שהתחברו לה

[רבותי! בבקשה לא לשכוח, מדובר במתנ"ס עבוד חרדים בשכונת מא"ש...]

בפעם הבא הגעתי ג"כ ביום שלפי התכנית היה אמור להרצות גבר, והנה להפתעתי, או יותר נכון לאכזבתי, נמצאת שם 'גברת', וכשקלטתי שמדובר במרצה הייתי נבוך.

ה'גברת' שאלה לנוכחים האם יש צורך שהיא תעמוד מאחורי מחיצה, אבל (שאר חברי הקורס החרדים) אמרו לה שאין צורך... נו, אם החרדים עצמם אינם צריכים אז מה היא צריכה יותר. וכך התיישבה לה בבמת ההרצאות והתחילה את הרצאתה.

אני נעמדתי מאחורי הדלת והתחלתי להקשיב, (היה לי חבל אחרי שכבר טרחתי להגיע ממרחק עד לשם), בשלב מסוים כשהמארגן הבחין בי עומד ומקשיב מסדק הדלת הוא הציע לי באדיבות להכנס פנימה, אבל אני עמדתי מאחורי מחיצה.

במהלך ההרצאה הגברת הזאת הרגישה יותר ויותר בנוח ובטבעיות למרות הרצאתה לפני קבוצת גברים חרדים בלבד... [גם כאן מנועים אנו לפרט]

תוכן ההרצאה היה שלא שייך להיכנס לעולם האמנות מבלי להיות מחובר לעולם זה של אמנות, היא הסבירה (מה שהוסבר לנו והובלט במהלך הקורס פעמים רבות ע"י המורה) כי אמנות זו 'תרבות' ועולם בפני עצמו, ולא שייך להיות מחובר לעולם תרבות זה מבלי להיות קשוב לצרכי התחום ולהתפתחויות שבו, וכי על האמנים לבקר בתערוכות השונות לראות את החידושים שעולים שם מפעם לפעם, כן ציינה בתוך דבריה בזלזול וביקורת - את הבורות של הציבור החרדי בנושא 'חשוב' זה וכי מוטל על קבוצה זו שהם הנחשונים בתחום לפתח את

ונמנעו מלהיכנס ממש לתוככי המקום בו עבדנו, הם רק הסתובבו להם מבחוץ והציצו פנימה בסיפוק, אבל הרעש וההמולה סביב הביקור שלהם הורגש היטב, ועשתה רושם... היה ניכר מאוד כי הם ממש מעוניינים לתפוס תמונה טובה מאיזה זווית מוצלחת בו רואים אותי, כי הרושם של אברך חסידי במלוא זקנו ופאותיו - כנראה קרץ להם מאוד לצרכי תעמולתם, אלא שגם אני קלטתי את מטרתם ולכן התחמקתי, עד שהם באו אלי בטענות בגלוי מדוע אני לא נותן להם לצלם אותי? אבל אני עמדתי על שלי, למורת רוחם ולאכזבתם.

יותר מאותו פעם שלישי לא הגעתי לשם, אחרי שנוכחתי שהמקום מזהם עד מאוד, וגם שמתי לב למגמתם בהבאתנו לשם, וכן בראותי את ה'פועל שטיק' סביב ה'חלל', כאשר ל'תומם' אין להם אפשרות לתת לנו את המקום המיוחד במקלט, וכאן יש לציין כי אותה שירה שנשמעה בשבתנו במקומנו הארעי 'ב'לובי', לא היתה יכולה להישמע מהמקלט בו היינו בשבוע הראשון...

...

אבל לאותו קורס במתנ"ס המשכתי ללכת, וכאן אנו מגיעים לשלב השלישי, של סיפורנו.

בהתקרבו לקראת המשכו של הקורס חולק לנו דף ובו תכניה של הרצאות בנושא שיווק שיימסרו בשכונה חרדית בירושלים, בכדי לסייע לנו בשיווק עבודות האמנות שעשינו במהלך תקופת ה'קורס'.

הרי השקענו כה הרבה, לא חבל שלא נצליח להיכנס לשוק?

בתוך רשימת המרצים היו גם נשים, ולשם גילוי נאות יש לציין כי לא מדובר בנשים חרדיות, שגם אילו היו הן כאלו היו צריכים להקים קול זעקה על כך, כמו כן לא נשכח כי מדובר בקורס שהוקם ע"י חרדים, עבור קבוצת חרדים, בתוך שכונה חרדית...

אני עיינתי בתכנית הרשומה בדף, ועל אף שהדבר משך אותי מאוד כאמור מחמת ההשקעה הרבה שהשקענו בעבודתנו ובידי הזדמנות להכנס לשוק בעקבות הלמודים האלו, אבל מאחר וראיתי ברשימה שחלקם הינם נשים, החלטתי לדלג על ההרצאות של הנשים ולבוא רק להרצאות של הגברים.

וכך עשיתי, הגעתי להרצאה הראשונה שם הרצה גבר.

כאן עלי להוסיף פרט שבתחילה לא הוזכר (כי הנושא לא היה נוגע לעניין), והוא, כי לצד קורס הגברים היה גם קורס לקבוצת נשים חרדיות, שגם הן הגיעו דרך פרסומי המתנ"ס משך חודשים ארוכים, וכמובן כדי לשמור על רשמיות המסגרת החרדית הקורס התקיים בנפרד, בימים אחרים.

וכאן בהרצאות השיווק, ההרצאות לנשים היו אמורות להתקיים תיכף אחרי הגברים, וכשהגברים סיימו את ההרצאה כבר המתינו קבוצת הנשים בחוץ, ושאלו האם כבר סיימו והאם אפשר

הנושא ולעניין אחרים לכך ובעיקר להיות קשוב ומחובר להתפתחויות בעולם האמנות.

כאן עלתה 'בעיה' שמאחר והרבה מהתערובות מתקיימות בשבת מה שייך לעשות שהחרדים יוכלו להשתתף בהן, וסוכס (אחרי דיון על הסוגיה עם אותה גברת כבודה...) כי עליהם למצוא היתר מ'רב' רח"ל מכיוון ויש צורך נחוץ בדבר.

עד כאן תמצית תוכנה של הרצאתה של אותה גברת חילונית - - -

אחד הנושאים שהתלכנו באותם קורסי שיווק היו ענין ההדפסה, באיזה בית דפוס, ומה הם הדרישות וכו', ובמסגרת לימוד נושא זה ארגנו, ביקורים בבתי דפוס, הביקורים היו לכל חברי הקורס ביחד, הגברים והנשים באותו ביקור...

נמאס לי להמשיך באותם קורסי שיווק, ומתוך 12 מפגשים לא הגעתי יותר מפעמיים אלו.

ביום השני (אני לא הגעתי שם יותר) שמעתי שהגיעו שם ראש העיר (החילוני המוצהר) וחברי העיריה ושאר אישים מצמרת השלטון שבאו לרוות נחת מהמהפכה שמתחילה לרקום עור וגידים, וכמובן נאמו שם דרשות חנופה והבל.

מאז הזמינו אותי כמה וכמה פעמים לאירועים וביקורים שונים, אבל סירבתי, שבעתי די.

...

אבל זה ברור, כי אילולא ההסברה הרחבה שנעשית לאחרונה בנושא זה ברחוב החרדי, אינני יודע אם הייתי ערני די ומי יודע לאן הייתי מגיע.

הערת המערכת:

בסיפור הנ"ל ישנם הרבה נקודות שאפשר להרחיב בכל פרט מהשתלשלות הסיפור ודרכי פעולתם לבאר את עומק הטומאה והקליפה הטמונה בזה, ועומק מחשבתם השטנית של רשעים אלו שפועלים במרמה ובתחבולות שונות, כאשר תכניותיהם מוכנות מראש ורשומות שחור ע"ג לבן.

אלא שהעדפנו להשאיר את הסיפור כצורתו ללא כל הוספה וביאור, כי ביאורים מיותרים, ועוד חזון למועד בעז"ה לבאר היטב את כל תכניותיהם הזדוניות.

אוי אוי רבש"ע. אוי אוי טאטע. חמול עלינו. הצילנו מהם ומהמונם !!!

והשמרנו בתמיד תרבים ותגיל אותנו זאת נרענו ואת כל עמך בית ישראל, שלא נלמד
ולא נשים עין כלל בספרי המסורה, מן ספרי הקדוה של העפרים, מן ספרי הקדוה
של ישראל, ולא נאכה ולא נשמע להם כלל, ולא נלך בארצותם, ולא נרדף בגזירותם,
ולא נשים לב להקריבם, ולא יפנסו דבריהם וחקירותיהם המטעות וקשיותיהם
ולו המסורה על ידי המסורה וטעמיהם, כי הם רוצים להחזיק אותנו הם וישלחו
מגזירותם לאמת, הם נמלא על כבודך תפלה ובהקדש... ורבים על פליטת עמך ישראל
בעת צרה הזאת אשר מכהו לא נחיתה שיהו רוצים הם וישלחו עשיוו בעתה
וישראל שתתפשט הם וישלחו המטת הפלוסופיא בעולם, ורוצים להנדה משנות
וימים לשמאלה, להקים בלמוד ספרים ובלשונות העפרים, להקניטם הם וישלחו
בדבריהם ובספרותיהם, ואין איש שם על לב לתרגיש צרה הגדולה הזאת בלבם, אשר
כמה לא נחיתה מינות עליהם, אשר זהו עקר הקבלה של משינה
(הפילה כ"א)

נגע האקדמיה

כך נפלתני!

מצליח להתחבר מבחינה חברתית לחברה פה של הסטודנטים באקדמיה, מסתכן מבחינה דתית.

אני לדוגמה, בגלל שאני לא התחברתי מבחינה חברתית, ואיכשהו הבדלתי בין הבית שלי בין החברה ממנו אני בא, לבין האקדמיה, אז איכשהו מבחינה דתית, איכשהו פשוט הצלתי את עצמי, הרגשתי שאני בטוח מבחינה זהותית, אבל סטודנטים רבים שכן רוצים להשתלב, הם כן רוצים להיות חלק, לעיתים מסכנים את הזהות הדתית שלהם.

הם בין שמים לארץ, הם לא פה ולא שם.

אלה - כמוני שלא מנסים להשתלב, שהם מפחדים מההשתלבות הזאת, יש סיכון גדול שהם ינשרו מהאקדמיה, במהלך הזמן.

כך שהבדילות החברתית היא בעצם סיכון גם מנשירה מהאקדמיה וגם נשירה וגם מהלימודים וגם מהנשירה הדתית..."

[נכאן הוא מציע את הפתרון הגאוני שהגה, ביצירת פורום בילוי עבור הסטודנטים לבלי שישי על צ'ולנט ו'קיגל' מה שיאחד ויאגד אותם, וכו' אלא שאין כאן המקום לכך...]

דומה כי הוספות מיותרות והדברים מדברים בעד עצמם, והודאת בעל דין כמה עדים דמי...

הזאת יש לנו נשירה של נכון לשנת 2014 דו"ח... מדווח על כ-58% כולל במכינות, הנשירה בקרב גברים חרדים שהלכו לאקדמיה, כאשר הממוצע של הגברים והנשים, הסטודנטים והסטודנטיות, עומד על מעל 43%.

הבעיה היא, הנשירה הכואבת יותר בעיני היא הנשירה הדתית שיש באקדמיה (במילים פשוטות: יציאה לתרבות רעה - מה שקוראים 'חזרה בשאלה'), אין מי שיחקור אותה, אין מי שידבר עליה, אין מי שיברר, על מה, כמה ועל מה המספרים, סטטיסטיקות, אין אף אחד שמדבר.

במקביל למוסד שלא דואג לזה כל כך ולסטודנט עצמו שלא כ"כ דואג, אז גם החברה החרדית יכולה לבוא ולהגיד, תראו, אתם יצאתם לאקדמיה, הנה תראו מה קורה, יש לנו מספרים גדולים של נשירה דתית.

הסיפור שלי, פה באוניברסיטה, היינו כשלשה עשר סטודנטים במכינה, חמשה וחצי סטודנטים הורידו את הכיפה, במהלך הלימודים.

זה לא דבר שקורה רק פה, אני מדבר עם סטודנטים ב"אונ"ו אני מדבר עם סטודנטים ב"בר אילן" והמספרים פחות או יותר אותו דבר, סטודנטים רבים נופלים כמו זבובים.

כדי להבין את השורש של הבעיה את מה עומד מאחורי זה אנחנו צריכים להסתכל על האתגרים שיש לסטודנט החרדי, בין האתגרים הרבים אנחנו יכולים לראות אתגרים כלכליים, חברתיים, זהותיים, אקדמיים, אך הבדידות החברתית בעיני, היא בעיני הבעיה הכי גדולה, שיש לסטודנט החרדי, בנוסף לכך, היא גם בעצם מעצימה את כל האתגרים האחרים.

הבדידות החברתית, מי שמתמודד אתה, מי שכן

תמליל מדויק מהקלטה בה מגולל כ'משיח לפי תומו' אחד מנופלי האקדמיה, שהוא גם בוגר 'מכון מנדל'. את דבריו הוא מוסר בפני עמיתיו ב'מכון מנדל' במסגרת הצגת פרויקט שבכוונתו להקים, כאשר בתחילת דבריו מספר כיצד התגלגל לתוך הבוץ, ובהמשך מתגלה את המצב המבהיל האמיתי של נופלי האקדמיה - החרדים.

"ערב טוב לכולם, שמי גדלתי במאה שערים, נולדתי שם, למדתי בישיבות חסידיות, עד גיל 12 העברית שלי לא היתה משהו, יותר נכון, לא דיברתי עברית. לפני כחמש שנים נכנסתי לאקדמיה, התחלתי במכינה החרדית של האוניברסיטה, המשכתי לתואר ראשון פה באוניברסיטה (האוניברסיטה העברית) וכיום אני סטודנט לתואר שני ב..."

למרות שאני פה חמש שנים, המשפחה שלי לא יודעת שאני פה, אנחנו... אחים ואחיות בבית, האחים והאחיות שלי לא יודעים, כולל ההורים, אשתי היא היחידה שידעת.

הסיפור שלי הוא אישי, ואני משלב אותו בפרויקט שלי, הפרויקט הזה הוא בעצם סיפור אישי שלי שמשלב גם בלימודים שלי וגם בעבודה שלי, במקביל ללימודים אני עובד פה, אני רכז חינוך חרדי פה, ואני בעצם אמור למנוע את הנשירה של הסטודנטים החרדים, ודואג לרווחתם.

אין זה סוד כי החברה החרדית נוהרת לאקדמיה, אם אפשר לקרוא לזה ככה, יש נהירה גדולה, נכון לשנת 2016 מדובר על מעל 20 אלף סטודנטים חרדים, והמספרים רק הולכים וגדלים בקצב אקספוננציאלי.

אך אליה וקוץ בה, במקביל לנהירה הגדולה

ועל של עתה נבוא בקריאת חירום לאנשי שלומינו הע"י אנשים ונשים, להיקהל ולעמוד על נפשנו ועל נפש צאצאינו שידחו ולבוא ולהשתתף באסיפת החירום שנקבעה ליום א' ליל ראשון דחנוכה ה'תש"פ בבית מדרשינו הנרול במא"ש.

ומה ראויים הם ימי החנוכה הללו להתחדש במלחמה זו אשר עליה אנו חוננים את נצחון המהורים על הממאים ה"ה היונים והמתיוונים מחדירי תרבות יוון הארורה אשר היא ההשכלה הארורה אשר מרתה "כתבו לכם ונ"י ה"י.

(מתוך מכתב הרבנים ובראשם מנהיגי אנ"ש שליט"א)

שומרים על כך השמן

סדר היום בכינוס המיוחד לחסידי ברסלב "שומרים על כך השמן"
להישמר מסכנות האורבות בעבודה ובלימודי מקצועות
שיתקיים ביום ראשון פר' מקץ נר א' דחנוכה בשעה 8:00 בערב
בהיכל בית מדרשינו הגדול במאה שערים

◆ סדר המעמד ◆

מערכת שלטון משומנת
הרה"ג ר' **יוסף שרשבסקי** שליט"א
ר"מ בישיבת טשכנוב

ההלכה מה אומרת
הגאון רבי **שמעון יצחק שלזינגער** שליט"א
זומ"צ העדה החרדית

מצודתם הפרושה
הרה"ג ר' **יצחק הרשקוביץ** שליט"א
מחשובי חסידי גור

בדרך המסורה
הגה"צ רבי **יעקב מאיר שכטער** שליט"א

האמונה הטהורה
הרה"צ רבי **שמעון שכירא** שליט"א

לעובדא ולמעשה
הרה"ח ר' **יעקב נתן אנשין** שליט"א

בימים ההם בזמן הזה
הגה"ח ר' **שאל סירוטה** שליט"א

לאוד קדיאת זקני מנהיגי אנ"ש שליט"א
נשתתף כולנו איש וביתו בכינוס החירום
סיום המעמד בעז"ה בשעה 11:00

כינוס מיוחד לחסידי ברסלב
"שומרים על כך השמן"

להשמר מסכנות האורבות בעבודה ובלימודי מקצוע
- ביום א' נר א' דחנוכה כ"ה כסלו תש"פ -

